

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 6. november 2009.

Fagforeningerne skal blande sig i kommunevalget

Fagforeninger har en vigtig funktion: de skal forsvare medlemmernes interesser. Man kunne godt udvide det lidt og sige, at de skal forsvare arbejderbefolkningens interesser.

Fagforeningspolitik handler ikke kun om løn og arbejdsforhold, spørgsmål der direkte angår arbejdspladsen. Det er derfor at valgene til kommunalbestyrelser og regionsråd er af så afgørende betydning for fagbevægelsen.

Valget har stor betydning for, hvordan vilkårene vil være de næste fire år på en masse områder, som berører arbejderbefolkningens hverdag: lige fra spørgsmålet om pædagogikken i vuggestuen over driften af den offentlige busstrafik til jobcentrenes behandling af de arbejdsløse. Listen er umådelig lang.

Derfor skal fagforeningerne i høj grad interessere sig for, hvem der skal vælges til at sidde i de kommunale og regionale råd de næste fire år, og de bør ikke mindst forholde sig til hvilken politik de skal gennemføre. Og det er derfor ikke kun de offentligt ansattes fagforeninger, der skal interessere sig for, hvad der sker på rådhuset. Også de privatansattes fagforeninger har en helt legitim og naturlig interesse i kommunalpolitik.

Det er der heldigvis også en tradition for, f.eks. har fagforeninger i tidens beløb bevilget penge til arbejderpartierne, Enhedslisten, SF og Socialdemokraterne.

I år er der i flere byer sket en formalisering af relationerne med partierne og fagbevægelsen. De lokaler LO-organiseringer har lavet aftaler med de tre partier. Aftalerne handler både om økonomisk støtte til partiernes valgkamp, om konstituering efter valget og har et politisk indhold. Der er lavet sådanne aftaler i Århus, Odense, Randers og København.

I København er en del af aftalen at de tre partier vil pege på Frank Jensen som overborgmester efter valget.

Ramaskriget fra de borgerlige var voldsomt. LO er blevet beskyldt for at bruge mafiametoder og for at handle udemokratisk.

Det er selvfølgelig hykleri ud over alle grænser, når man ved at de borgerlige partier får finansieret store dele af deres valgkamp ved bidrag fra de store erhvervsvirksomheder. Og i modsætning til LO går de stille med dørene. De færreste LO-medlemmer er klar over, at de støtter de Konservatives eller Venstres valgkamp, når de køber deres genopakkede kød i supermarkedet. Det stinker i mere end en forstand.

Nogle afsnit i aftalerne er meget vage og intetsigende, men der er også gode politiske løfter, som fagbevægelsen senere kan holde partierne fast på. I København er Socialdemokraterne allerede begyndt at løbe fra aftalens modstand mod udlicitering.

I aftalen står der bl.a.: ”Der er enighed om, at udlicitering skal være undtagelsen og ikke reglen, og at opgavevaretagelse inden for kommunale rammer skal prioriteres højere. Ligeledes er der enighed om, at det principielt er uhensigtsmæssigt, at regeringen i forbindelse med kommuneaftalerne forsøger at fastlægge faste udliciterings- og udbudsgrader.”

Det har i første omgang givet Enhedslisten mulighed for at konfrontere Socialdemokraterne på spørgsmålet med henvisning til aftalen.

Hovedproblemet ved de indgåede aftaler er, at de er udarbejdet nærmest i hemmelighed på lukkede møder mellem nogle få partirepræsentanter og nogle få fagforeningsledere. Det er blevet topfolkenes aftale.

Havde fagforeningslederne i stedet taget initiativ til en debat blandt medlemmerne om, hvilke ønsker og krav de har til kommunalpolitikken, ville aftalerne have fået meget bedre gennemslagskraft.

For det første ville det på forhånd have taget vinden ud af sejlene på den borgerlige kritik af aftalen.

For det andet ville kravene til partierne og en eventuel fælles erklæring i højere grad være et udtryk for, hvad fagbevægelsens medlemmer forventer.

For det tredje ville selve processen lægge et pres på de tre partier for, at de faktisk fører en politik i arbejderbefolkningens interesser.

For det fjerde ville det give et meget bedre udgangspunkt, hvis det efter valget bliver nødvendigt at huske partierne på, hvad de har lovet.

Når Socialdemokraterne allerede nu har glemt, hvad de skrev under på, er der ingen tvivl om, at det hurtigt kan blive nødvendigt at opbygge en aktiv mobilisering med møder, demonstrationer og strejker mod nedskæringer og for forbedringer både for ansatte og for brugere af kommunens service. Aftalen kan bruges som et redskab i sådan en mobilisering, men det kunne have haft meget mere effekt, hvis det var medlemmernes krav, den indeholdt – og i øvrigt hvis resten af fagbevægelsen i FTF-organisationen også havde stillet deres krav og var gået ind i aftalen.

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk